

Baricz Lajos

Erdély kell nekem!

Bocsáss meg, kérlek, szép erdélyi táj —
az élet engem magával ragadt,
és megmutatott számtalan csodát,
de rád gondoltam, hidd el, ezalatt.
Fent járkáltam az Alpok magasában,
hol felhők kúsztak lábaim előtt,
és az ég adott élni ott erőt,
hogy le ne roskadjon ingatag lábam.

Lent is jártam, hol kéken nézett rám
az országokat mosó tisztaság:
vizek anyja — a Csendes-óceán.
Engem meg űzött, hevített a vágy,
hogy visszatérjek hegyeim közé,
mert új világ fog megszületni ott,
amelyről apám annyit álmodott,
de már nem lehetett, sajnós, övé.

A fél világot beutaztam már,
és szívem-lelkem élménytől dagad.
S bár a világnak másik fele vár,
de tőled elszakadni nem szabad.
Erdélyi élet — te bennem honolsz,
itt bennem lüktetsz, sajogsz és vajúdsz,
és szívem mélyén győzelemre jutsz.
Erdély kell nekem — e mostoha sors.

Bölöni Domokos

Szélrózsa kankalin (III.)

Mondatok az életemről

8. HAZA A MÉLYBEN

Jól rendelték az istenek, hogy az ember ne maga válassza szülőföldjét. Az emberiség opportunistá. Ma mindenki Kaliforniában jönne a világra. A székegyek se mind a Hargitán születnének. Módos agyú emberek azzal ellensúlyozták hátrányos szülőföld-helyzetüket, hogy magukhoz emelték az életet adó rögöt. Amely ettől aztán híressé vált. Néha anélkül, hogy tudomásul vette volna. A zsenik földje rendszerint lemarad a világhírben. Bartók Béla szülővárosa langyos öntudatlanságban él. Nem veszi észbe lakossága (népe aligha), hogy ha az ölébe vetett talantommal okosan gazdálkodik, negyedszázad múltán, a világhírű zeneszerző születésének 150. évfordulóján, a művelt világ figyelmének a középpontjába kerülhet, Európa (kis)fővárosa lehet. Bólya romos elfeledettségben szunnyad, holt pompás kis erdélyi zarándokhelyé emelhető, csak hát minek. Hazánk szép lehet a magasban, nem az a mélyben. A mélyhaza fuldoklik a tunyaságban. A harmadik évezred tájai sok tekintetben épp oly avítottak, mint, lehetnek, mondjuk, a középkorban. Szülővidékem lankáit-dombjait mintha örökös őszi pókháló rejtegetné az ég szemei elől. Amikor mégis átveri a mennyei függönyt a darázsdongató októberi verőfény, az ökörnnyállal csípős must illatát is lengeti a lusta hegyvölgyi szellő, és valamelyik szőlőalji árokból a szüreti áldomástól elbódult vincellér világgal megbékélő hortyogása hallik.

Nem mozarti a muzsika.

Az ősz az indulást jelentette. Dicsőbe. Valahányszor hivatalos helyen kellett kimondanom a nevét, úgy éreztem magam, mintha vasárnap ünnepelőben volnék, és valamilyen fogadalmat tétetne velem a pap a templomban: Dicsőszenzmárton.

Megilletődve tagoltam, feszélyezett az ünneplő kabát. Szűk volt hónaljban. Dicsőszenzmárton.

Amikor először hallottam így, elkaccantottam magam. Mi az, hogy Dicsőszenzmárton. Ilyen nincs. Dicsőbe, az más. Dicsőbe ment mindenki, aki a Küküllők közén lakott, balavásáriak, kórodszenzmártoniak, bonyhaiak, gógánváraljaiak, bernádiak, jövedicsiek, leppendiek, dányániak, héderfáiak, futákiak, lackodiak, csávásiak, mikefalviak, désfalviak, haranglábiak, abosfalviak, vámosgálfalviak, bogácsiak, pócsfalviak, erdőaljiak, szőkefalviak, csüdőtelkiek, magyarsárosiak, botorkaiak, bábahalmiak, dombóiak, ádá-

---
